1942 Yılının En Modern ÇOCUK Gazetesi

AFACAN

7 1/2 Kuruş

Perşenbe günleri çıkarılır

Yıl 10 - 31 Birinci Kânun 1942 - S. 23

ÜÇ UÇMAN

Kore'nin, deniz dalgalarının cirit oynadığı, gemi görmeyen, kervan geçmiyen bir bölgesinde halk uzak bulutlar arasında iki ejderha kuşun kendilerine doğru geldiğini görmüşlerdi.

İki ejderha kuş..

Bunlar, iki tayyare idi.

Ve şimdi batmak üzere bulunan güneşin kızıllığı altında, sanki yanıyorlarmış, tutuşuyorlarmış gibi, parıl parıl parlıyarak garbe doğru geliyorlardı.

Bunlardan bir tanesi çok yüksekten uçuyordu. Fakat dört kanadının hareket etmemesi Kore yerlilerini hayret içinde bırakıyordu.

Öteki kuş denizin dalgaları arasında sekiyormuş gibi uçuyordu.

Bütün yerliler korku ve heyecan içinde bunlara bakıyordu.

Acaba bunlar neydi? Nasıl bir kuştu?

Bu deç kuşlar kendilerine ne gibi bir fenalık yapacaklardı

Bu uçakların ne olduklarını ve içindekilerin kimler olduklarını söyliyelim:

Bunlardan birincisi, bir Türk uçağı idi. Toyadeki Türk elçiliğine götürülecek önemli kâğıtları bırakmış, dönüyordu.

Öteki de, tıpkı Amerikan uçaklarına benzeyen bu uçağı takip eden hafif bir Japon avcı uçağı idi.

Japon uçağının içinde şöyle bir k
ma vardı:

— Muhakkak bir Amerikan u
Daima gitmek ve bizim takibimizden
tulmak istiyor.

Gece karanlığında belki muvaffa
cak:

— Hele yere inerse... Tam yaka
olacaklar..
Korealıların, eşkiyalarının bulun
yere doğru gidiyorlar.

Şimdi kulağımızı ileride ve y
uçan Türk uçağının içine çevirece
sak, orada da şu sözlerin konuşul
duyardık:

Makinist bay Dursun gülüyord

— Bu Japon uçağı, bizi ya Rus
bir Amerikalı uçağı zannediyor,
yor... Fakat Korede yere iniyordu b
görecek olursa Ne kadar şaşıracak

Pilot bay Orhan cevap verdi:

— Evet, güzel bir oyun olacak
dersiniz bay profesör?

Orhanın bay profesör dediği
adam, bir dil incelemesinde bulun
Tokyo'ya gitmiş ve oradan bir T
ğının vatana döneceğini duyunca
lamıştı. İsmi profesör bay Faik
O da gülerek şunları söyledi:

— Ben bu işleri pek anlama
Her halde fena eğlence olmıyacak.

Orhan, Tursundan sordu:

— Burada mutlaka karaya
değil mi?

Mutlaka... Motorda küçük b
yapmak lâzım. Sonra ihtiyat sü
da sıkıştırmayacak olursak müthi
kaybederiz.

Artık uçak Korenin toprakları
gelmişti. Yavaş yavaş iniyor, dah
lık olmadan konabilecek bir yer

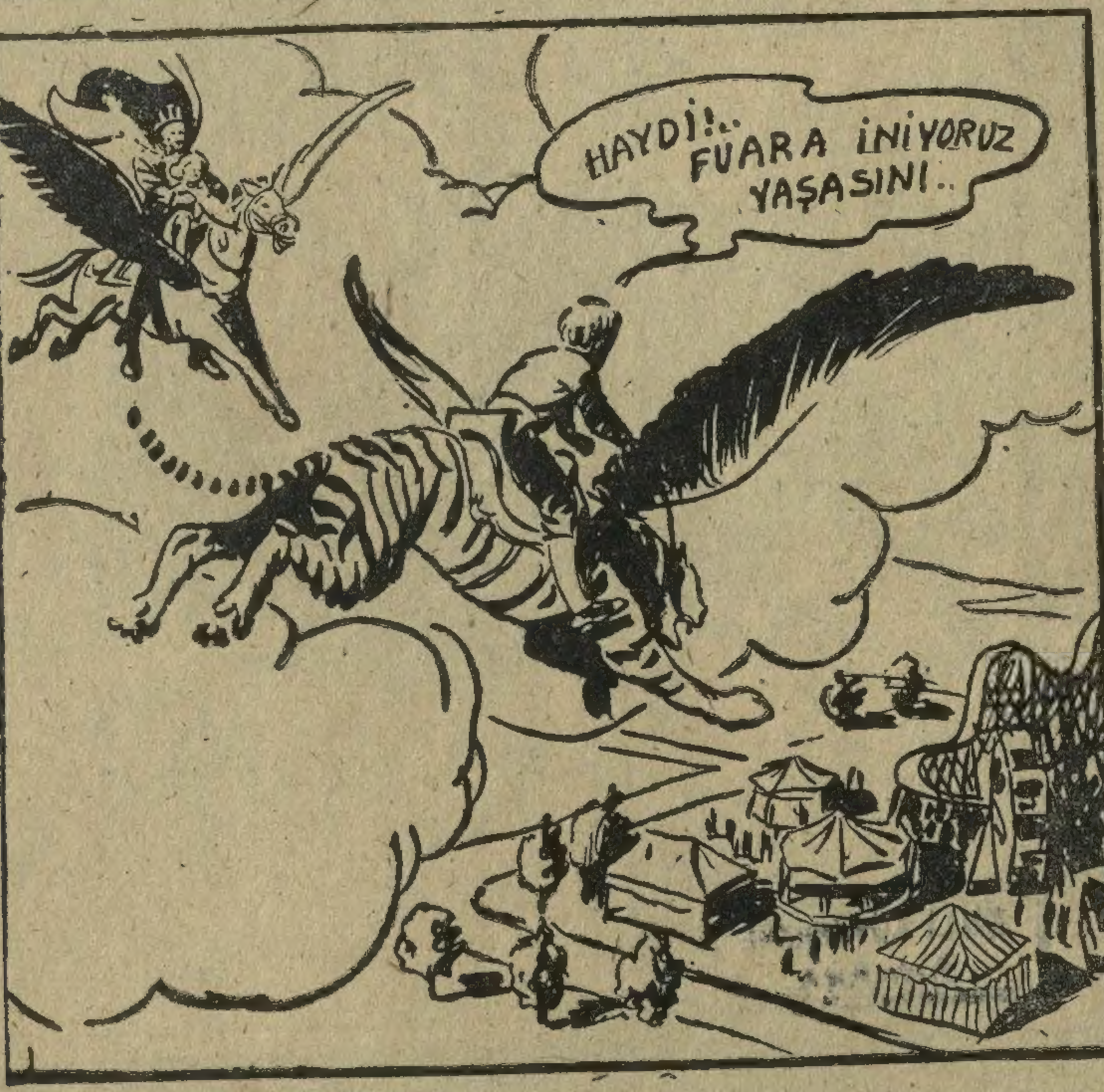

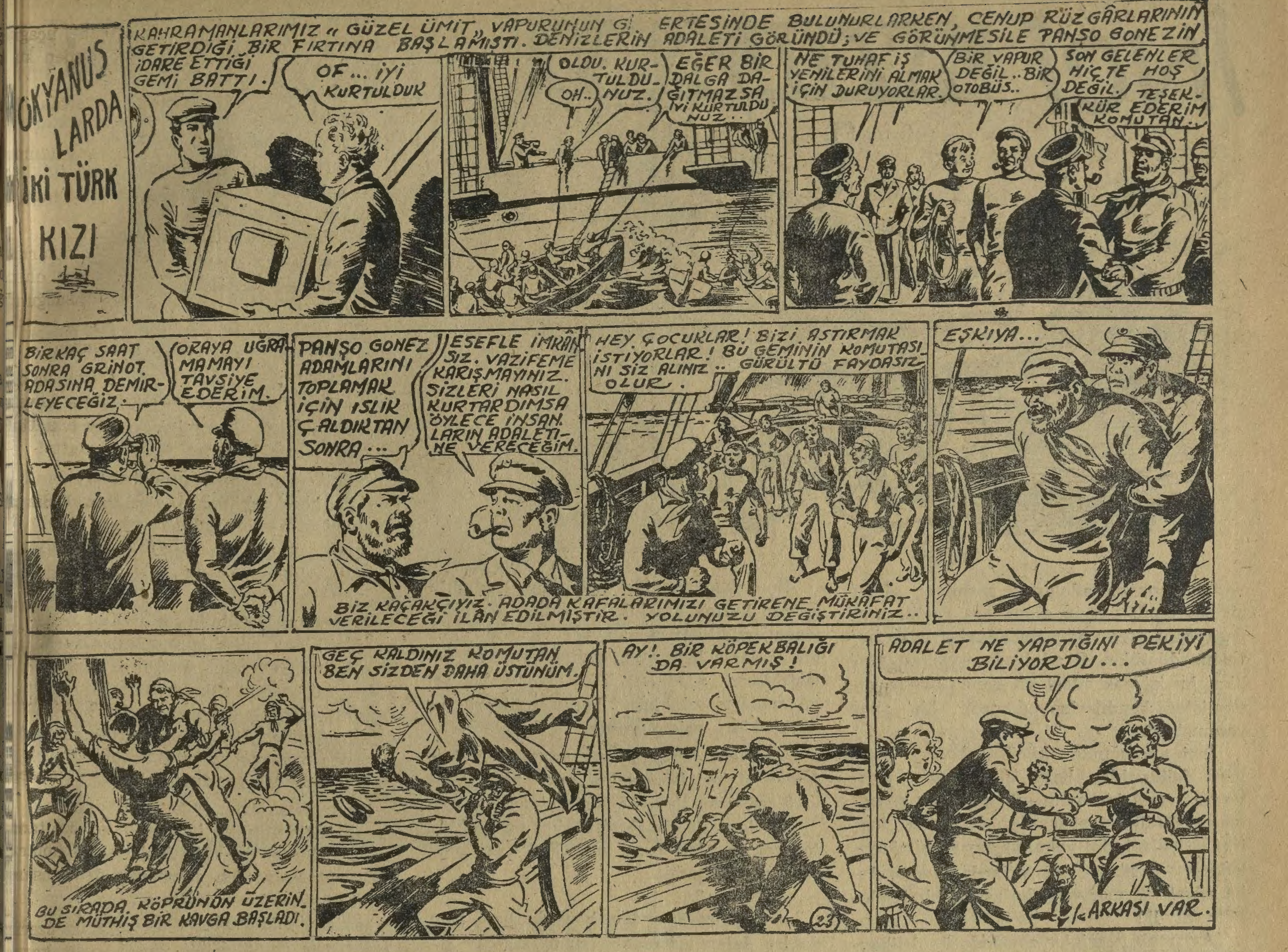

Hemen hemen yerden otuz metre yukarıda idiler. Etraf ıssız ve tenha gibi görünüyordu. Fakat, tam yere inecekleri zaman müthiş bir gürültü işitilmeğe başladı.

Uçakçılarımız, bu gürültülerin yere inmek üzere olan bir uçağı görmelerinden ileri geldiğini zannetmişlerdi. Hiçbir ehemmiyet vermediler. Ve rahat rahat indiler.

İndikleri yerin biraz ilerisinde asker gibi birisi elinde süngülü bir tüfenk nöbet bekliyordu. Hemen yanına bir kaç kişi gelip bir şeyler söylediler. Nöbetçi bunlarla yeraltı izbesi gibi bir yerin kapısından içeriye girdi.

Uçakçılarımız hayretle birbirlerinin yüzlerine bakmışlardı. Bu adam neden kaybolmuştu? Bu sırada bir adam çıktı. Elile onlara gelmesini işaret etti.

Orhan:

— Bu da ne demek? dedi.

Tursun cevap verdi:

— Yağlı yemedik ki karnımız ağırsın!.. Sen burada kal da biz profesörle beraber gidip bakalım, ne istiyorlar...

Orhan uçakta kalmış, ötekiler ilerlemişlerdi. Kapıdan içeriye girdikleri zaman, geniş bir koridoru dolduran bir sürü süngülerle karşılaştılar.

Kıyafetleri Japon ordusu askerlerine benzemiyorlardı. Ötekilerinin başı olduğu anlaşılan birisi hiddetli hiddetli bir şeyler söyledi. Bunun üzerine onları çağıran adam, tekrar geriye döndü. Biraz sonra Orhanı da beraber getirdi.

Kalabalık bir kafile ile yer dibine inmeğe başladılar.

Yirmi adım indikten sonra yeraltında yapılmış geniş bir salon ile karşılaştılar.

Tahtadan geniş bir masanın etrafında, bir takım oniformalı adamlar toplanmıştı.

Bunların yanında ayakta garip kıyafetli iki kişi duruyordu. Sırtlarında bir takım silâhlar asılı duruyordu. Bunların neye delâlet ettiğini ve neye yarayacaklarını uçakçılarımız bir türlü anlayamamışlardı. Yalnız (daha ilk bakışta bir taşım işkence âlet odukları zannedilirdi.

Bunların karşısında bir rahle bulunuyordu. Fakat boştu.

Orhan buranın askerî mahkeme olduğunu anlayıvermişti. Usulcacık Tursuna:

— Bu adamlar bizi mahkeme mi edecekler?.

Diye sordu. Tursun omuzlarını kaldırarak cevap verdi:

— Etsinler.. Bütün kâğıtlarımızın düzgün olduğunu, ve Japon idarelerince tasdik edilmiş bulunduğunu görünce peg tabiî olarak af istiyeceklerdir.

Herifler o kadar vahşi bakışlı, o kadar gaddar yüzlü insanlardı ki...

İçlerinden başları olduğu anlaşılan birisi, karşılarında bir yeri oturmaları için gösterdi. Kendi ana dillerinde görüşüyorlardı.

Tursun:

— Anldıysam arap olayım.

Dedi.

Hemen profesör atıldı:

— İçinizde ingilizce bilen yok mu?

Başkan, elile susmasını işaret etti. Halâ mırıldanıyordu. Mırıldanışının şekline bakılırsa, bir dua olduğu zannedilirdi.

(Arkası var)

İNCİ AVCILARI

Okoyanusya adalarını gezmiye giden bir Avrupalı gezgin alayı, ora yerlilerinin yaşayışını görüp öğrenince inci avcılığı hevesine düştüler. O adalarda yaşayan yerliler, bu işi çok güzel bir sanat haline getirmişler, kendilerine eğlenceli bir spor yapmışlardı.

İnci avcılığında küçüktenberi pişmiş yerli delikanlılar, balık gibi denize dalıyorlar, mavi bir ayna gibi görünen suyun beyaz köpükleri arasında derinlere inip inci istiridyelerini yakalıyorlar ve bir hamlede suyun yüzüne çıkıyorlardı. Bundan daha güzel bir spor ve daha zevkli bir iş olabilir miydi?

Avrupalı gezginler arasında üç delikanlı vardı. Spora çok hevesli olan bu üç arkadaş aralarında birbirlerine ad takmışlardı. Bunlardan birini «Çelik Ok», ötekini «Kılıç», üçüncüsünü de «Keskin» diye çağırırlardı.

Kılınç:

— Ben inci avcılığı öğreneceğim, dediği zaman Çelik Ok hemen atıldı:

— Ben de! dedi.

Keskin:

— Siz öğrenirsiniz de ben durur muyum! dedi.

Üç delikanlının üçü de yüzmede birinci idi ve hele denize dalmada üzerlerine yoktu. Yerli inci avcılarının yardımı ile, onların sırrını öğrenmeleri pek güç olmadı. Bir iki haftalık denemelerden sonra, üç Avrupalı genç de, yerli avcılarile boy ölçüşecek kadar ustalaşmışlardı.

Denize dalıp ilk inci istridyesini çıkaran Keskin oldu. Ondan sonra, dalma denemelerinin ikinci meyvesini toplayan Kılınç'dı. Çelik Ok, bu başarıyı hepsinden geç gösterdi ama, arkadaşlarının ikisinden de daha büyük bir istiridye ile çıktı. Bu istridyeler çok derinlerde bulunduğu için, onun, iki arkadaşından daha derine daldığı anlaşılıyordu.

Üç arkadaşın, inci avcılığına başladıklarının haftasında idi. Bir sabah deniz kıyısına geldikleri zaman, yerli inci avcılarının, suların kenarında sallana sallana dolaştıklarını gördüler. Yüzlerinden, bir şeye canları sıkıldığı, kederlendikleri ve korktukları anlaşılıyordu.

— Niçin denize girmiyorsunuz? Yoksa denizdeki inci istridyeleri artık bitti mi?

Yerlilerden biri başını salladı:

— Hayır, dedi. Denizde her zamankinden çok inci istridyesi var. Çünkü iki gündür hiç tutmadık.

— Neden?

— Denize girmeğe korkuyoruz. Dün denize dalan arkadaşlarımızın hiç biri dışarı çıkmadı. Böylece aramızdan üç kişi eksildi. Şimdi içimizden kimse denize girmeye cesaret edemiyor.

Kılınç yeniden sordu:

— Neden?

— Neden olacak denizde bir cin olduğu anlaşılıyor. Cini her ne dense kızdırmış olacağız ki, denize kim inerse boğuyor.

Kılınç güldü: Cin de ne demekti! Böyle boş şeylere inanılır mı idi?

Fakat Keskin, arkadaşlarına dönerek:

— Bunda bir iş var, dedi. Biz, tabiî, cinlere inanmayız. Fakat, yerlilerin cin dedikleri şey her halde ahtabot, deniz canavarı falan gibi bir hayvan olacak. Onlar böyle saçma inanışlara saplanmışlar. bizim ise, işin hakiketini araştırıp bulmamız lâzım. Ben bu işi anlamak için denize ineceğim.

Keskin, aklına koyduğu şeyi yapan bir delikanlı idi. Arkadaşları bunu bildikleri için karşı gelmediler. Sadece:

— Nasıl ineceksin? diye sordular. O:

— Merak etmeyin, dedi. Dalgıç elbisesi giyip öyle ineceğim.

O gün öğleden sonra, bir dalgıç kayığı bulmuşlardı. Keskin, dalgıç elbisesini

giydi. başlığını başına geçirdi, denize in
Kayıktan, dalğıca bağlı olan hava boru
nu ve ipi yavaş yavaş bırakmıya başla
lar. Dalgıç havada derin pompada ça
maya başladı.

Keskin, aşağıya inmeden önce arka
lara şöyle demişti:

— Bir tehlike ile karşılaşırsam ip
kere çekerim. O zaman beni hemen y
rı çekin.

Denize inip suların altında görün
olduktan sonra epeyi vakit geçmiş, f
aşağıdan hiç bir işaret gelmemişti. (
Ok:

— Acaba işaret vermiye vakit bul
dan başına bir kaza mı geldi? diyord

Keskin:

— Bence, dedi, hiç bir tehlike ile k
laşmadı, denizin dibini iyice gözden g
mek için fazla kalıyor.

Fakat, o tam sözlerini bitirdiği s
ipin üç kere çekildiğini gördüler. H
manivelâya sarılıp dalgıcı yukarı çek
atıldılar. Fakat ip, sanki denizin d
çengelle saplanmış gibi, yerinden oyn
yordu.

O zaman, Keskin'in ahtapotun pe
ne düştüğünü anladılar. Manivelâyı
büyük bir kuvvetle işletmiye başla
Fakat ipi yukarı çekmenin imkânı y
Tersine, gittikçe daha aşağı inmiye b
dığını gördüler. Dalgıç ve üzerine sar
anlaşılan canavar, ipi müthiç bir ağı
aşağı doğru çekiyorlardı.

Ne yapacaklarını şaşırmış bir hald
ran iki delikanlı ile kayıktaki yerl
avcıları, birdenbire, Manivelâdakı ipi
bağlı olduğu yerden sıyrılarak deniz
tiğini görünce birer cığlık attılar. İn
ce, dalgıcı çıkarmak imkânı büsbütü
den gitmiş blunuyordu.

Bütün bunlar bir iki saniyelik b
man içinde olmuştu.

Bu sırada, yerli inci avcılarından
şimşek gibi denize atladı. Dişlerinin
sına bıçağını da aldığı görülüyordu.

İnci yacısı, Keskin'i kurtarmak
tam zamanında denize dalmıştı. Usta
kanlı, o denizlerde köpekbalıkları ile
çelesmede ve kaması ile onları suların
de deşmiye alışıktı. Bu ustalığını, c
kallarının arasına alıp boğmak üzere
ahtapota karşı da kullandı ve göz ac
payıncaya kadar geçen kısa bir zaman
de, kamasını bir saldırışta canavarın
larından birini kesti. Sonra, yine bir
lede suyun yüzüne sıktı.

Kayıktakiler manivelâyı bütün k
lerile işleterek dalgıcı yukarı çektile
vasızlıktan boğulmak üzere olan K
dalgıç elbiseleri içinden çıktıktan
biraz sonra kendine geldi ve inci av
hayatını kurtardığı için teşekkür et

O:

— Asıl biz size teşekküre borç
dedi, bize, denizin dibinde cinler değ
cak deniz canavarlarının bulunabile
öğrettiniz. Bunların da hakkından,
yaptığım gibi, Keskin bir bıçak gelir

Afacan sa

Yer Depreminde

Bir kaç gündenberi sürüp giden yer sarsıntıları köylüleri meraka ve telâşa düşürmüştü. O köyde bir şey olmamıştı ama, yakın köylerden birinde evlerin yıkıldığını, bir çok kişinin yaralandığını, hattâ bir iki ikşi ölen olduğunu da işitmişlerdi. Uzaktan mavi tepeleri görünen Dikkaya dağında da yerin yarıldığı, ortaya uçurum gibi çatlaklar çıktığı söyleniyordu.

Köyün ihtiyarları:

— Korkmayın, diyorlard. Bizim köy sağlamdır. Eskiden de çok zelzele gördük bizim köyümüz sallana sallana artık yerine oturdu. Bir şeycik olmaz.

Belki de doğru söylüyorlardı. Fakat yer debrenir, evler zıngır zıngır sallanırken korkmamak ve canını kurtarmak için çare aramamak elde değildi. Bir çok kimseler, gece gündüz, durup durup tekrar başlayan bu zelzele arasında, nesi var nesi yok evinden dışarı ve düzlük yerlere taşımış, orada yatıp kalkmıya başlamıştı.

İşin en acı tarafı, köylü susuz kalmıştı. Köyün bir kuyusu vardı ve herkes bu kuyudan çektiği suyu içerdi. Kuyunun suyu çak temiz ve çok tatlı idi. Değme kaynak suları onun yanında para etmezdi. İşte, bu kuyu, zelzelede yıkılmış, köyü susuz bırakmıştı.

Yakınlarda da su alınacak başka hiç bir yer yoktu; Ne dere, ne bir kaynak, ne de bir kuyu. Bu durumda köylüler kuyuyu açmıya çalıştılar. Fakat kuyu, zelzele ile altüst olan topraklar arasına öyle gömülmüştü ki sanki oralarda vaktile hiç kuyu yokmuş gibi kaybolup gitmişti. Oradan su çıkarmak başka yerde kuyu açmaktan daha zordu. Su bulunan toprak tabakasının kayıp ortadan silindiği ve suların başka yanlara aktığı anlaşılıyordu.

Tek bir çare vardı: Hükûmete haber verip yardım getirtmek.

Fakat bu da hemen hemen imkânsızdı: Telefon ve telgraf hatları bozulmuştu.

Yapılacak şey, gitmek kasabaya gitmek ve oradan yardım getirmekti. Köylünün her şeyden çok suya ihtiyacı vardı. Sonra, zelzelenin artıp köye daha çok zarar vermek ihtimali de yok değildi. Onun için, kasabadan yardım getirtmek gerekiyordu.

Bu işi köyün ihtiyarlarından ikisi üzerlerine aldılar. İlk önce,, kasabaya gitmiye gençlerden bir ikisi kalkışmıştı. Köyü kasabaya bağlayan yol, zelzele ile yarılıp bir uçurumla ayrıldığı için oradan gidemiyecekler, dağdan dolaşacaklardı. Dağdan ise araba ile veya hayvanla gitmek kabil değildi. Yürüyeceklerdi. Sporcu delikanlılar bu işe seve seve atıldılar.

Fakat köyün ihtiyarları onları bırakmadılar:

Zelzele azıştıracak olursa kadınlara, çocuklara ancak sizin gibi delikanlılar yardım edebilir, diyorlardı. Onun için, sizin burada işiniz var. Halbuki biz burada kalacak olsak felâket anında bir işe yaramayız. Yürüye yürüye inmek ise tam bizim işimizdir. Maşallah dizlerimizin dermanı henüz hiç yürüyemiyecek kadar kesilmedi.

Bunları söyleyen ihtiyarlardan biri, yanında oturan ve yine kendisi gibi ihtiyar arkadaşına dönerek:

— Hadi ahbap! dedi. Kalk gidelim.

Biraz sonra iki yaşlı adam, ancak hayatını dağlarda, bayırlarda, açık havada, geçirmiş ihtiyarlardan beklenecek bir çeviklikle yola çıkmış, Dikkaya dağının tepesine doğru tırmanıyorlardı. Yolları uzun ve çetindi. Tepeye iyi tırmandıktan sonra arkaya sarkacaklar ve oradan aşağı ineceklerdi.

Tepeye doğru çıktıkça, zelzelenin, aşağıdan geçen ve dağın eteğini dolayan yolda olduğu gibi buralarda da çatlaklar açtığını görüyorlardı. Fakat, tabiatın türlü güçlüğü ile çarpışmış olan bu ihtiyarların gözü böyle şeylerden yılacak kimseler değillerdi. Çatlakların üzerinden atlıyorlar ve yollarına devam ediyorlardı.

Vakit öğleyi geçmişti. İhtiyarlardan biri:

— İyi yol aldık gayri, dedi. Şuracıkta bir mola versek de biraz bir şey yesek. Nasıl olur dersin?

— İyi olur derim!

İki yaşlı arkadaş oturdular ve çevrelerini çözüp ekmeklerile katıklarını yediler. Sonra yine yola koyuldular.

Akşam olmuş, karanlık basmıya başlamıştı. Gece her tarafı adamakıllı karanlığa boğduğu zaman daha epeyi yolları vardı. Bereket versin ay yükselmekte gecikmedi ve onların yolunu aydınlattı.

On beşindeki ayın parlak aydınlığı altında önlerini gündüz gibi görerek ielrlemekte olan iki ihtiyar arkadaş birdenbire sendelediler ve düşer gibi oldular: Yer kökünden sarsılmış, etrafta kayaların çatırdadığı duyulmuştu. Çok şiddetli bir zelzele olmuştu ve hâlâ da oluyordu.

İki adam, oldukları yerde durmuşlardı. Çünkü, yer sarsılırken yürünürse düşüleceğini biliyorlardı. Sarsıntı biraz durur gibi olunca yürümeye başladıklar. Fakat bir iki adım ancak gitmişlerdi ki eskisinden

(Devamı 11 inci sahifede)

DİYANA
GİZLİ POLİS
İKİNCİ DEFA OLMAK ÜZERE MUTUNG ELLERİNDEN KURTULARAK KAÇTI
MARGO BEN POL İLE UÇUYORUM. SEN EVE DÖN. ÇABUK BANA PARA GÖNDER.
PEKİYİ DİYAN. HAYDI GÜLE, GÜLE..
HERŞEY HAZIR. POL. GİDELİM.
BİRKAÇ SAAT SONRA..
YETİŞMEK İSTEDİĞİM UÇAK BU. POL.
ONU TANIYORUM. BU 211-A DIR.
İŞTE POL REKORU KAZANDIK.
211-A DAN HABER VARMI? NE VAKIT GELECEK?
YERE İNEN DİYAN İNİŞ BÜROSUNA GİDER.
NE FELÂKET 211-A, BİN BEŞ YÜZ KİLOMETREDE İNECEK..
BİR SAAT UYUMAMI BEKLERSENİZ SİZİ SEVİNÇLE GÖTÜRÜRÜM..
211-A YOLUN YARISINA BİLE GELMEDİ. ONU NASIL OLSA YAKALARIZ.
ÂLÂ GİDELİM.
BİRAZ SONRA
HAREKET İÇİN GECİKTİNİZ İMKÂN YOK
BU MUTUNGUN EMRİDİR. MÜNAKAŞA İSTEMEZ.
BİR LİMANIN RIHTIMINDA.
ŞOFÖRÜ ÇİNLİ OLAN BU OTO UMARIMKİ UÇAĞI BEKLİYOR
POL DİYANI MUTUNG GELMEDEN LİMANA BIRAKTI. ŞEHİRİ GEZEN DİYAN NİHAYET
BU SANDIKLARI MANÇURYA GEMİSİNE.. BEN BİR SAAT SORA GELİRİM.
BİRKAÇ SAAT SORA UÇAK GELİR.
MANÇURYA YILDIZINA BİNEBİLİRMİYİM!
RIHTIMA
DENİZ NAKLİYATI
19
GELDİK BAYAN.
PARDON BAYIM BİLET NEREDEN ALINIR?
BAYAN BU VAPUR YALNIZ YÜK TAŞIR.
MUHAKKAK MANÇURYA YILDIZINA BİNMELİYİM.
BEN KAPTANIN DOSTUYUM. SİZE YARDIMA ÇALIŞIRIM.
YALNIZ NEREYE GİDECEĞİMİ BİLMİYORUM. GEMİDE OLAN MUTUNGU TAKİP EDECEĞİM.
MUTUNG MU? BU ADAM AZILI ÇİN EŞKIYALARINDANDIR
ONUNLA BERABER SEYAHAT ÇOK TEHLİKELİDİR.
BİLİYORUM FAKAT ÇOK LÂZIM.
SİZ BİLİRSİNİZ. GİDİP KAPTANI GÖREYİM.
ÇOK TEŞEKKÜR BAYIM. FAKAT BİLET ALMAĞA ÇALIŞIN.
A.S
BU GÖZLÜK VE BU SAÇ TUVALETİ İLE MUTUNG BENİ TANIYAMAZ!.
DİYANA GEMİNİN BİR KAMARASINDA YER ALIYOR.
MANÇURYA YILDIZINDA BİR GEMİCİYE İHTİYAÇ VARMI?
MUTUNG DENİZ NAKLİYAT BÜROSUNDA--

AVCI BAYTEKİN
HAMALLARDAN BİRİSİNİN VURULMASINA RAĞMEN BAYTEKİN GENE STACETİN KARISINI BULMAK İÇİN DÜŞMAN BİR MEMLEKETİN İÇİNE GİRİYOR.
BU YOL BAŞKA BİR YOLA GİRİYOR. BİZ İKİNCİ YOLA SAPALIM. KOLUNUN NASİHATLARINA RAĞMEN STACET DAHA ÇOK ZAMAN KAZANMAK İÇİN VE KARISINA ÇABUK VARMAK İÇİN BAŞKA BİR YOL TUTTU..
FAKAT ORMANLARIN ÇOCUĞU KOLU DİNLEMEMESİ ONU BÜYÜK BİR TEHLİKEYE SOKTU. YERLİLERİN PUSULARINDAN ATTIKLARI KURŞUNLARLA BİRER BİRER VURULARAK YERE DÜŞÜYORLARDI
ATEŞ KESİLİR KESİLMEZ YERLİLERİN YEŞİL OTLAR ARASINDA KAYBOLDUKLARINI VE YALNIZ KALDIĞINI GÖRDÜ...
KATİLLER ONU ESİR EDEREK ORMANIN İÇİNE GÖTÜRDÜLER.
BU SIRADA HAFİF BİR YARA ALAN KOLU SAKLANA, SAKLANA OTLARI GEÇEREK EN YAKIN BİR TEPEYE VARDI..
BİRAZ SONRA BAYTEKİN KOLUNUN YAKTIĞI ATEŞ DUMANLARI İLE STACETİN ESİR EDİLDİĞİNİ VE KENDİSİNE İMDAT İÇİN HEMEN KOŞULMASINI ÖĞRENDİ...
KOLUNUN YARASINI PANSUMAN YAPTIKTAN SONRA BAYTEKİN SADIK UŞAĞINA SORDU. YOLUMUZU TAKİP ETMEK İÇİN KUVVETİN VAR DEĞİL Mİ?..
KOLU CEVAP VERECEK YERDE TÜFEĞİNİ OMUZUNA ATTI BACAKLARINI AÇARAK ORMANIN YOLUNU TUTTU. BAYTEKİN VE DİĞERLERİ ONU TAKİBETTİLER.
İZLER ONLARI TUHAF BİR KÖPRÜ YANINA GETİRDİ. BU KÖPRÜ BİR BOĞAZIN ÜZERİNDE KURULMUŞTU..
12
BİRDENBİRE KÖPRÜ KOPTU...
ARKASI

TARZAN VE ALTIN ASLAN

— Geçen sayıdan devam —

Tarzan:

— O zaman da kaçamazdık ki, dedi. Pencerelerin, kapıların Bolganilerle dolu olduğunu unutuyor musun? Hem sonra, ben kaçmak istiyorum dedimse, Bolganilerle çarpışmaktan vazgeçmem sanma. Buradan kaçsak bile, gidip Gomanganilerle birleşeceğiz ve yine gelip şu Bolgani denilen insan bozuntusu hayvanları tepelemek için uğraşacağız. İstediğimiz yalnız kendimizi değil, bu canavarların elinden bütün zayıf insanları kurtarmak.

İhtiyar adam, Tarzanın bu cesaretli sözlerini yine hayran hayran dinledikten sonra:

— Benim aklıma başka bir şey geldi, oğlum, dedi. Buradaki kapılardan birini Bolganiler serbest bıraktılar. Herhalde oradan kaçabileceğimizi hiç akıllarına getirmiyorlar.

Tarzan, adamın baktığı tarafa gözlerini çevirdi: Sahiden, bu büyük odanın bir kapısı daha vardı ki, onun önünde bir tek Bolgani yoktu.

İhtiyara dönerek:

— O kapıdan nereye çıkılır? diye sordu.

— Elmas kulesinin altındaki yeraltı yoluna. Hani seninle biz ilk önce nerede karşılaşmıştık, hatırladın mı? İşte oraya. Orası, sarayın dış kapısına çok yakındır. Bir kere oraya girdik mi, kapıya ulaşmak kolay olur. İş, Bolganilere görünmeden bu kapıdan yeraltı yoluna kapağı atabilmekte. Ondan sonra kurtulduk demektir.

Tarzan:

Pekâlâ dedi. Öyle yaparız. Zaten içerisi aşağı yukarı göz gözü görmez bir hale geldi. Biraz daha bekliyelim. O zaman gazler daha kalınlaşacak ve dışardakiler bizi göremiyecekler.

Gaz sahiden gittikçe kalınlaşıyor, odanın içini kaplıyordu. Fakat, çıkardıkları koku da insanın burnunu tıkar, nefes almayı güçleştiriyordu.

La, sendeliye sendeliye Tarzan'ın yanına gelerek:

— Ben fena olmıya başladım, dedi. Bayılacak gibi oluyorum. Ne yapıp yapıp buradan çıkalım...

O zaman Tarzan:

— Hadi öyleyse, dedi. Düş önümüze, baba.

Sarayın gizli yollarını bilen ihtiyar, öne geçti ve parmaklarının ucuna basarak, odanın sol yanındaki kapıya doğru ilerledi. Usulca açtı. İçeri süzüldü. Tarzan'la La da, gürültü çıkarmamaya çalışarak onun arkasından içeri daldılar.

Geçtikleri yer basamak basamak yükseliyordu. Böylece, gide gide, yerle bir hizaya gelecekleri anlaşılıyordu.

Nihayet, ihtiyar adam, büyük bir kapının önünde durdu ve epeyi uğraştıktan sonra kapıyı açabildi. Sonra:

— Biraz durun, dedi. Ben gideyim bir çıra alıp geleyim. Karanlıkta siz buralardan geçemezsiniz.

Kendisi, karanlıklara doğru ilerledi ve biraz sonra, elinde Bolgani'lerin kullandığı çıralardan biri ile geldi.

Çıranın ışığı ile buundukları yer biraz aydınlanınca Tarzan büyük bir odaya girmiş olduklarını gördü.

İhtiyar, Tarzan'a dönerek:

— Adamlara söyle, dedi, içeri girsinler ve kapıyı kapatsınlar. Sonra sen de gözlerini iyi aç: Çünkü göreceğimiz şeyler buna değer!

Bunun üzerine, ihtiyar adam, Tarzanın elinden tutarak, o koca odanın ucuna kadar götürdü.

Orada durdukları zaman Tarzan dört bir yanına göz gezdirerek burasının nasıl bir yer olduğunu daha iyi anlamıya çalıştı. Duvarlarda bir takım raflar vardı ki bunların üzerine bir sürü meşin torba[...]
dizilmişti.

İhtiyar adam, bu torbalardan bir[...]
çekti ve ağzını çözüp elini içeri daldı[...]
Çıkardığı zaman avucu elmas dolu [...]
Onları Tarzan'a göstererek:

— Bunları görüyor musun? dedi. [...]
yet kıymetli elmas ve bu torbaların h[...]
bu elmaslarla dolu. Her birinde beş [...]
var. Bütün sarayda kaç yüz tane to[...]
olduğunu da Allah bilir. Bolgani'ler y[...]
yıllardanberi buraya torba torba el[...]
yığıyorlar. Bütün eşyalarını elmasl[...]
süslüyorar ama, kullandıklarından [...]
fazla elde ettikleri için daima torba t[...]
artıyor. Onları da böyle, raflara [...]
saklıyorlar. Onların bir inanışları [...]
Çok eski çağlarda burada yaşamış [...]
Atlantis'liler bir gün olup yine gele[...]
lermiş ve Bulganiler onlara bu el[...]
ları satacaklarmış. İşte onun için, [...]
madan, yerden elmas çıkarıyorlar ve[...]
ları torbalara doldurup saklıyorlar.

İhtiyar adam, bunları söylerikten [...]
ra elindeki torbayı bağladı ve Tar[...]
verdi. Bir tane daha alıp onu da L[...]
uzattı ve:

— Alın bunları, dedi. Elmas sa[...]
nın size bir yadigârı olsun.

Elmas hazinesinden çıkıp, kar[...]
bir yere gediler. İhtiyarın elinde tut[...]
cıra ile etraf biraz aydınlanınca bu[...]
Tavana doğru çıkan ve kenarları çor[...]
bir direkten ibaret olan Bolganiler[...]
mahut merdivenlerinden biri bulund[...]
nu gördüler.

İhtiyar yine öne düştü ve üst[...]
çıktılar. Orada da ayni biçimde bir [...]
diven vardı ve bu merdiven kaleye [...]
yordu.

Yaşlı adam oradaki bir kapıyı a[...]
üzere iken Tarzan:

— Durun, dedi. Arkamızdaki Go[...]
gani'lerin hepsi de gelsin de öyle ge[...]
Onlardan bir kısmını siz alır, La ile [...]
ber içeri girersiniz. Kalanlar ile de[...]
burada dururum. Çünkü Bolgani'leri[...]
ze saldırmak ihtimali uzak değil. H[...]
mize saldırırlarsa birbirimizin yardı[...]
koşarız.

Tarzan, bundan sonra, yanına [...]
toplanan, Gomangani'lere de bu di[...]
düklerini anlattı. Onların hepsi, Ta[...]
dan cesaret alarak, Bolganilerle ça[...]
maya hazırdılar.

Gamangani'lerin yarısı ihtiyarın [...]
La'nın yanında yer alınca, Tarzan:

— Haydi baba, dedi. Kapıyı aç v[...]
vas yavaş ilerleyin.

İhtiyar, kapıyı açtı. Buradan, sa[...]
giriş kapısına çıkılıyordu. Baktılar: [...]
rünürde kimsecikler yoktu. Yavaş [...]
ve hiç gürültü çıkarmamaya çalış[...]
sarayın dış kapısına doğru ilerle[...]
başladılar.

Bu sırada birdenbire bir gürültü [...]
tı: Bolganiler bağrışa bağrışa koş[...]
lardı. Esirlerinin kaçtıklarını görm[...]
ve onları aramaya başlamışlardı.

Tarzan La'ya seslendi:

Afacan say[...]

Korkma ve ihtiyar sana kapıyı açar açmaz dışarı fırla. Sonra dosdoğru Opar vâdisine in.

La duraladı:

— Sen? diye sordu.

— Ben de geleceğim. Fakat şimdi değil. Şu Balgani'lere bir ders vermeden buradan ayrılacak olursam içim rahat etmez. Hadi sen git!

Fakat La, durduğu yerden kıpırdamıyordu:

— Olmaz, Tarzan, diyordu. Sen şimdiye kadar benim için hayatını çok kere tehlikeye koydun. Ben seni bırakamam.

Bu sırada Balgani'ler göründü. Esirlerinin ne yana gittiklerini nihayet keşfetmişlerdi ve onlara doğru geliyorlardı.

Tarzan:

— Durma La! diye seslendi. Haydi, çabuk çık!

Balgani'erin geldiği gün kadın, kaçacağı yerde, geri döndü ve Tarzan'ın yanına koştu. Kapıyı açmış olan ihtiyar da, yanındaki Gomanganilerle beraber Tarzan'ın yanına geldi.

Goril adamlar bağrışarak ve ağızları köjük saçarak, Tarzan'la adamlarının üzerine saldırdılar.

İhtiyar, Tarzan'a:

— Kapı hazır açıkken kaçsak daha iyi olur, dedi. Bu kadar yaban hayvanı ile nasıl başa çıkacağız?

Tarzan:

— Hayır, dedi. Ben kaçmak değil, bunlarla çarpışmak ve onlara güzel bir ders vermek istiyorum. Göreceksin onları nasıl alt edeceğiz. Haydi, Gomangani arkadaşlar! Bulganilere hücum! Bir, iki, üç!

Kırk, elli kişiden ibaret olan Gomanganiler, yüzlerce Bulganinin üzerine atıldılar ve ellerindeki kargıları ile onlara saldırdılar.

Bolganiler, ilk önce bir şaşaladılar, sonra kendilerini toplayıp onlar da saldırmaya geçtiler ve Gomangani'ler biraz gerilediler.

Bu sırada, sarayın dış kapısından doğru bir gürültü işitildi ve ve içeri yüzlerce Gomangani'nin girdiği görüldü. Bunlar, gönderilen haber üzerine yakın köylerden gelmiş olan Gomanganilerdi.

Tarzan'ın yanındakiler, bunu görünce yeniden cesarete geldiler ve onlarla beraber birleşerek, düşmanlarının üzerine atıldılar. Tarzan da:

— Haydin arkadaşlar, ileri! diye bağırarak onların başına geçti.

Bolganiler yeniden şaşırdılar ve afalladılar. Eskiden Gomangani'lerin yirmi tanesine bir tanesi kumanda ederken şimdi her biri bir tanesinden korkuyordu. Çünkü eskiden Gomangani'ler onların önünde boyun eğmişlerdi. Şimdi ise esirlikten kurtulmak için canlanmış bulunuyorlardı.

Bu kanlı çarpışmaya Altın Aslan da karıştı. Bir aralık içeri girip hayvanı getirmiş olan Tarzan, onu düşmanlarının üzerine saldırdı. Altın Aslan, Bnlgani'lerin üzerine atılıp önüne geleni parçaladı, yere serdi.

Bir yandan Aslanın saldırışı, bor yandan Gomangani'lerin ve Tarzanın onları kargıya saplayışı ile, kısa bir zaman içinde, Bolganilerin yarısından fazlası yere serildi. Ötekiler de sarayın içine kaçıp kurtulmaya çalıştılar. Fakat Tarzan, Altın Aslan ve Gomanganiler onların da peşini bırakmadılar ve son bir Bolgani kalmayıncaya kadar savaşa devam ettiler.

Düşmanların hepsi yere ölü olarak serildiği zaman Tarzan La ile ihtiyarı da yanına alarak, tahtının bulunduğu büyük odaya geldi ve orada, basamakların üzerine çıkarak, bir elini Aslanın başına koydu:

— Arkadaşlar, Elmas sarayı yakınlarının bütün Gomangani'leri! dedi. Beni dinleyin. Senelerce ellerinde esir olarak bulunduğumuz ve birer köle gibi çalıştığınız Bolgani'leri nihayet ortadan kaldırdık. Bundan sonra artık siz de hürsünüz ve başınıza buyruk olarak, istediğiniz gibi yaşayacaksınız. Yalnız, kendi kendinizi idareye alışık değilsiniz. Çünkü şimdiye kadar hep başkaları sizi idare etti. Onun için, kendinize başka bir milletten bir baş seçeceksiniz. Kimi seçiyorsunuz?

Gomangani'ler arasında bir heyecan dalgası yükseldi ve hepsi birden bağrıştılar:

— Bizi kurtaran Tarzan'dır ve biz başımıza onu seçiyoruz!

Tarzan, ellerile işaretler yaparak gürültüyü durdurdu ve;

— Hayır, hayır! Oedi, Beni kendinize baş olmıya lâyık gördüğünüzden dolayı size teşekkür ederim. Fakat ne yazık ki ben bunu kabul edemiyeceğim. Çünkü ben artık buralardan uzaklaşmak niyetindeyim. Sonra,, sizi pek iyi de tanımıyorum. Halbuki başınıza geçecek adamın sizi tanıması, âdetlerinizi, yaşayışınızı bilmesi lâzım. Böyle bir adam da yok değil. Şu ihtiyar, yıllarca burada yaşamış, sizi çok iyi biliyor. O size gayet iyi bir baş olabilir. Ben size, kendinize baş olarak onu seçmenizi ileri sürüyorum.

Gomangani'ler, Tarzanın gösterdiği adama bakarlarken, ihtiyar birdenbire ileri atıldı ve:

— Ne diyorsun, oğlum? dedi. Ben yıllardanberi buralardan kurtulmak için can atıyordum. Nihayet senin sayende bu emelime kavuştum. Şimdi de sen mi beni burada bırakacaksın? Hayır, bütün bu sarayın benim olmasını ve Gomangani'lerin başında reis olarak yaşamayı istemiyorum. Ben ana yurduma gideceğim.

Tarzan, alaylı bir gülümseyişle adama bakarak:

— Doğru düşünmüyorsun, baba, dedi. Sen yılardanberi burada yaşadın ve memleketinden uzak kaldın. Belki farketmiyorsun, fakat ben sana söyliyeyim: Sen buraya alışmışındır ve buradan başka yerde yapamazsın. Memleketine döndüğün zaman orasını yadırgayacaksın ve burasını arayacaksın. Ana yurdunu buraya gelip nasıl unuttunsa orası da seni unuttu. Gittiğin zaman kimse seni tanımıyacak. Yapayalnız kalacaksın.

«Halbuki burada çoktanberi alıştığın bir hayat içinde kalacaksın. Bundan başka, burada üzerine büyük bir ödev de düşüyor. Bu yarı yabani insanlara medeniyet öğreteceksin. Bunlar çok zeki ve yüksek ruhlu insanlar. Fakat yıllardanberi hayvanların elinde köle olarak yaşadıkları için düşünceleri durmuş, fakat onların zekâlarını bir kere işletmeye başladın mı, göreceksin nasıl çalışacaklar ve burada, senin idaren altında ne güzel bir medeniyet kuracaklar!

İhtiyar adam sakalını eline alarak bir müddet düşündü, sonra:

Hakkın var, oğlum, dedi. Ben birdenbire düşünemedim. Fakat şimdi anlıyorum. Söylediklerin doğru. Ben Avrupada bir yabancı gibiyim. Herkes bana yüksekten bakacak. Oradakiler bana göre daha üstün bir durumda bulunuyorlar. Onlar arasında bana bir düşmiyecek. Halbuki burada kalacak olursam, dediğin gibi, bu zavallı insanlara çok şey öğretebilirim.

Bunun üzerine Tarzan da yüksek sesle:

— Demek Gomangani'lerin başına geçmeyi kabul ediyorsun? diye sordu.

İhtiyar:

—Evet, dedi.

O zaman Tarzan Gomanganilere döndü:

— Siz? diye sordu. İhtiyar Avrupalıyı kendinize baş olarak istermisiniz?

Gomangani'ler hep bir ağızdan:

— İstiyoruz! diye cevap verdiler.

O zaman Tarzan ihtiyara elini uzatır ve:

— Yeni vazifeni tebrik ederim, dedi. Şimdiden sonra bu saray senin sarayın, bunlar da senin adamlarındır.

Bundan sonra, ihtiyar Aςrupalı, Tarzan ve La önde, Gomangani'ler arkada olmak üzere sarayı dolaşmıya ve kıyıda, köşede saklanmış Bolgani varsa aramıya başladılar. Düşündükleri gibi çıktı. Korkak Bolganilerden bir çoğu sarayın en kuytu köşelerine kaçarak oraya sinmişlerdi. Tarzan, adamlarına:

— Bunları birer birer toplayın ve ellerinden kargılarını alarak bir araya dizin, dedi.

Bu iş bitince, onların karşısına geçti:

— Sizi öldürmiyeceğiz, dedi. Sizin için yapılacak iki şy vardır:

Ya buralardan uzaklaşır, Elmas sarayı vâdisinden başka yerlere gidersiniz. Yahut da burada kalır, Eskiden sizin kumanda ettiğiniz Gomanganilerin yanında köle olarak çalışırsınız. Ha, ne diyorsunuz? Çabuk söyleyin, kaybedilecek vaktimiz yok.

Sarayın kapısından, köşesinden toplanmış yüz kadar Bolgani, birbirlerine bakıştılar ve alçak sesle konuşmaya başladılar. Sonra, içlerinden biri ileriye doğru bir adım atarak Tarzana cevaplarını bildirdi:

— Devamı gelecek sayıda —

DELİ MEHMET İLE DELİ HÜSREV

KIZIL ELMA

Tarihî Roman tefrika: 3 ● Yazan **Reşat Ekrem Koçu**

(Geçen sayıdan devam)

Serhadlı Gazilerden Gaytan bıyıklı delikanlı:

— Ahrdaki hayvanlar kişner!. dedi. Fakat benim Ahmedin koluklarına güveni vardı:

— Ses dışardan geldi! dedi.

Çıplak Dede:

— Bire çocuk bu tufan kıyamette dışarda adam ne gezer...

Dedi. Bunun üzerine, kapı yanında diz çökerek oturmuş Ali ile Veliye kadar her ağızdan bir söz çıktı:

— Gökyüzünden umman boşanır, yola kim çıkar!?

— Çıkacak olsan yol nerede iz nerede?.

Dün kuleye çıkıp bakayım dedim. odayı deniz sandım hani...

— Böyle bir tufan da Mohaç yılında olduydu derler..

— Böylesi görülmemiştir ağalar.. On gündür yağar mübarek..

Yeniçerilerden biri arkadaşlarına takıldı:

—Şu Murat çorbacıyı dinledik de şu handa kapanıp kaldık... Ben size havanın gözü yaşlı, bir gün daha çıkmıyalım dedimdi!.

Murat çorbacı denilen çatık kaşlı, pos bıyıkları ağzının çenesinin iki yanından göğsüne kadar sarkmış bir adamdı; gürleyen kalın bir sesle:

— Bire Halil Odabaşı! dedi.. Bir de üstelik gel elimi ayağımı öp benim.. Bire biz bu yağmura tutulmasa idik bu Kara Bali bey ağamızı nereden dinlerdik... Bire Halil Odabaşı can kulağını aç da dinle, kıssadan, hisse kapalım!...

— Bire medet Kara Bali bey... Şu Gritegal Gazilerinin sonu...

Tüccarlardan biri:

— Bal gibi hikâyeyi kesti kopardı şu çocuk.. At kişnemiş!.. Kişnememiş ise bize ne?!.. aklı olan yola çıkmasındı!! dedi.

Öbürü de onu tasdik etti:

— Benim bildiğim büyükler söylerken küçükler susar, dinler...

Üçüncüsü de:

Kabahat dede sende, dedi, ağzını açınca indir tokatı bak daha gevezelik yapar mı?..

Yetim Ahmet şaşırmıştı; birinci tüccara:

— Ağa, ben ne yapayım ki?.. dedi.. Dışarda bir at kişner dedim, o kadar..

— Daha ne olsun be!. At kişner dedin, kişnerdi kişnemezdi, yağmurdu çamurdu, şu koca beyin hikâyesi kaynadı gitti...

Kara Bali bey güler yüzla:

— Korkma be hoca; biz hikâyeyi kaynatmayız!. Nerede kaldık idi.. diyerek sazını tıngırdattı, sözüne bir destan ile başlıyarak devam etti:

Hey.. Hay..

Bir mubarek cuma arife günü
Gaziler içindir cennet düğünü..
Elde kılıç başta altın çelengi
Dinle gazilerin ettiği cengi!.

Grijgal palangasında bir imam vardı, Gaziler ona «kuru kadı» derlerdi, nefsinde bahadır bir gazi efendi idi: Deli Mehmet ile Deli Hüsrev ona vardılar, dediler ki: «Ey kuru kadı! Var gel besmele ile kale kapısın aç bir ağızdan düşman üzerine yalın kılıç uğrayalım!.». Kuru kadı «Bire deliler!. Bire koç yiğitler!. Bugün arifedir.. Bugün hacılar arafat dağında sair müslümanlar da camilerde bizim gibi Gazilerin muzaffer olması için dua ediyorlar.. Müna-sip olan buduur ki biz dahi namazımızı k-lalım, gözlerimizin yaşını döküp Tanrımız-dua edelim, ve birbirimizle kucaklaşıp öp-şerek helâllaşalım, sonra düsman üzeri-yürüyelim. Kalanlarımız gazi, ölenleri-şehit olup dünyada alnımız ak, ahreti-de yüzümüz pâk olsun!» dedi. Cümle ga-ler bu söze razı oldular. Öğleye kadar larını timar ettiler, kılıçlarını silip ya-ğanlarını bilediler. Öğle namazını kıld-tan sonra kale kapısını açıp bir oğuz-çıkıldı ve iki koldan hücum olundu.

Hay.. Hay..
Sağ kolun başındaydı Deli Hüsrev
Üç arşın kılıçlı bir koca dev
Sol kol başında Koca Deli Mehmet
Topuzu on oka bir civan âfet..

İki koldan o iki gazi yiğit düşmanı dü götürdü, çayırda ot biçer gibi düşm biçer, hamle ederlerdi: akşama doğru Deli Mehmet bey şehit oldu düştü. Ala askerinden biri atından inip yerde y o sehidin başını kesip aldı, atına bin güzel başı alıp götürmek diledi. Bunu ren Deli Hüsrev bey haykırdı: «Hey Mehmet!.. Ne yatarsın, kalk!. Düşman şını aldı gitti, canı verdin, kıyma o g başa!.» işte o zaman gazilerin kera görüldü. arkadaşı Deli Hüsrevin sesini ten kesik başlı şehit yerinden fırladı, puzunu kavradı, başını alıp götüren manın ardından koştu yetişti. bir top herifi atından cansız yuvarladı, kesik sını kucağına alıp kendi de oraya uz düştü. Bunu gören Deli Hüsrev bir attı: «Yüzün ak olsun hey Deli Mehm Yüzün ak olsun hey yiğit!.» dedi. O düşman bozulup kaçtı. Ama, Deli Hü bey de şehit oldu. Bizden on dokuz ş vardı, düşmandan sekiz yüz ölü say Gaziler Deli Mehmet ile Deli Hüsrevi mezara, yan yana gömdüler.

Hay.. Hay..
Namazı kılınıp okunlu kur'an
Bir mezara yattı iki kahraman!
Gece o mezara nurlar inerdi,
Gün doğunca lâle sünbül biterdi!.

Muslu dede, gözleri yaşarmış:

— Gelin ey kardeşler biz de Deli M metle Deli Hüsrevin ruhlarına birer fa hediye edelim!.

dedi.

Bir dakika, bu han odasında derin sessizlik hâkim oldu. Tam bu sırada, d dan bir at kişnemesi işitildi. Bütün gö Yetim Ahmade dikildi, çocuk yanılma tı: dışarda bir yolcu vardı; bir sel gibi layan yağmurun altında, bu garip y kim olabilirdi. Aradan çok geçmedi; kapısının kocamantunç tokmağını vu ğa başlamışlardı:

— Güm, güm, güm, güm!...

(Devamı gelecek say

Afacan Bilmece Kuponu:

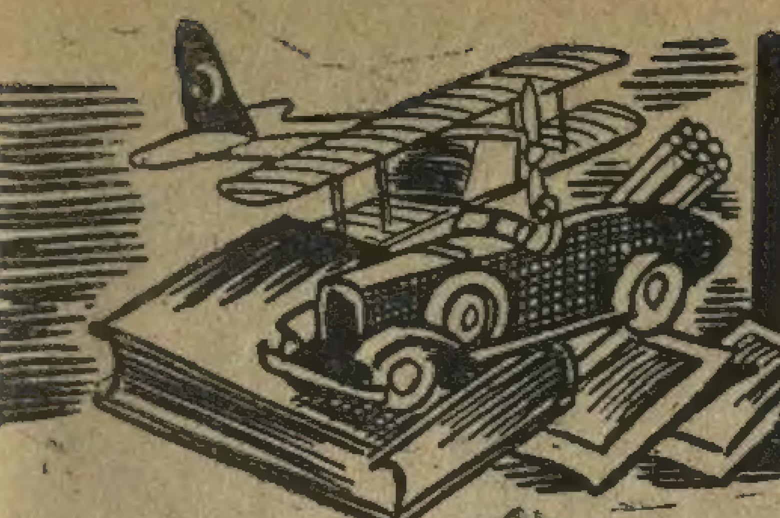

KAZANANLAR

19 uncu Sayı Bilmecenin Çözulüşü

«Tunca» idi.

«Doğru çözenler»:

1 — Turhan Erbaş, Ankara;
2 — Erhan Arkan, İstanbul;
3 — Turhan Oray, İstanbul;
4 — Sabih Özer, İstanbul;
5 — Gülen Tütenk, Ankara;
6 — Mehmet Remzi Tanrısever, Ankara;
7 — Sıtkı Öz Şahin, Afyon;
8 — İbrahim Sucu, Gireson;
9 — Bahriye Razeş, İstanbul;
10 — Saadet Gültekin, Babaeski;
11 — Sait Sipahı, Adapazar:
12 — Neşide Şendil, İstanbul;
13 — Ruhi kaymak, İstanbul;
14 — Sevim Sönmez, Babaeski;
15 — Ayhan Yılmazoğlu, Bursa;
16 — Mustafa Nailî Erman, Bebek;
17 — Özen Tanın, Ankara;
18 — Suzan Özbek, Çankırı;
19 — Faruk Sarohan, Tire;
20— 233 Sevim, Konya:
21 — Adnan Çelme, Eskişehir;
22 — Reha Alpman Çamlıca;
23 — Turhan Uysal, Bafra;
24 — Orhan Sinanoğlu. Ankara;
25 — Refik Haznedar, Fatih;
26 — Firkret Yıldırım,Çanakkale;
27 — Şevket Taştan, Aydın;
28 — 815 Güzide, Aydın;
29 — Kutsi Unest, İstanbul;
30 — Cemal Bursa;
31 — Özdemir Erdemir, Sıvas;
32 — Sevim Çubuk, Eskişehir;
33 — Beşir Yelkarası İstanbul;
34 — Sabih Akşin, Eskişehir;
35 — Ayten Olat, Samsun;
36 — Tunç Soysal, Edirne;
37 — Metin Erdemir, Alpullu;
38 — Ahmet Şenyüz, Kırıkkale;
39 — İlkay Üçkaya, Arnavutköy;
40 — Şeref Uğur, Eskişehir;
41 — Reha Pınar, Beyoğlu;
42 — Kemal Oğuz, Büyükada;
43 — Erol Yılmaz, Zonguldak;
44 — Doğan Akman, Konya;
45 — Hamdi Bakara, Zonguldak;
46 — Fikret Gülüşman, Bursa;
47 — Erol Yalçın, Eskişehir;
48 Kemal Gündoğdu, Gedikpaşa;
49 — S. Müheyya, İstanbul;
50 — Eliya, Hasköy;
51 — Şeniz Tosyalı, Antakya;
52 — Erman Yeğen, Bartin;
53 — İbrahim Usman, İzmir.
54 — Ziya Kürkçü, Bursa;
55 — Çetin Öz Eriz, İzmir:
56 — Muzaffer Aydın, Eskişehir;
57 — Erdoğan Ünver, Balıkesir;
58 — Ahmet Nadir, Tarsus;
59 — Selçuk Yaşar, Nişantaşı.
60 — S. Ürkmez, Örne;

Bilmece

.. Eni	E...	TL...	..Sun.

AF...

Yukarda bugünlerde hepinizin biribirinize söyliyeceğiniz bir cümle vardır. Boş noktaların yerlerine öyle heceler koyunuz ki sevgili mecmuanız bunu hepinize birden söylemiş olsun..

Bu bilmeceyi doğru çözenler arasında elli kişiye güzel armağanlar verilecektir.

DİKKAT:

1 — Çözülerinizi, bilmece kuponumuzla birlikte bir zarfın içine koyunuz.

2 — Zarfı yapıştırmayınız.

3 — Üstüne yalnız (60) paralık pul yapıştırınız.

4 — Adresi de şöyle yazınız: (Afacan 23 üncü Bilmece işyarlığı — Posta Kutusu 617).

Ülkü Kitap Yurdu

İSTANBUL

Yer depriminde

(Baştarafı 5 inci sahifede)

daha hızlı bir sarsıntı daha oldu ve kulakları sağır eden bir gürültü işitildi.

Birbirlerine tutunarak duran ve şaşkın şaşkın dört bir yanlarına bakan iki arkadaş, Dikkaya tepesinin üzerinden alev fışkırmakta olduğunu gördüler. Dağ ateş püskürmeğe başlamıştı. Bundan başka, kayalarda açılan bir çok çatlaklardan da alevler fışkırıyordu. Yerler iki adımda bir çatlamıştı.

İki köylü, yerdeki çatlakların üzerinden atlıyarak aşağıya doğru koşa koşa inmeye başladılar. Çünkü başlarının üzerindeki kayalar birbiri üzerine yıkılıyordu. Bu kayaların altında kalmak tehlikesi vardı.

Dağın tepesinden ve kayaların arasından fışkıran kızıl alevlerle ve ayın şimdi soğuk bir renk almış zayıf ışıkları ile her taraf gündüz gibi aydınlanmıştı. Kasabaya doğru koşan iki arkadaş birdenbire gördükleri şey karşısında şaşırıp kaldılar:

Karşılarında küçük bir kulübe vardı ve kapıya ihtiyar bir kadın çıkmış, eli ile işaret ederek onları çağırıyordu.

Geceliyin dağ başında, zelzele korkusu, yanardağ dehşeti arasında kalmış olan iki ihtiyar köylü, böyle bir anda karşılarında bir insan gördükleri için hem şaşırmışlar, hem de sevinmişlerdi.

Hemen kulübeye koştular ve kadının yanına gittiler. Ona:

— Burada ne yapıyorsun? diye sordular.

Kadın:

— Dağ bekçisiyim, dedi. Benden önce bu işi kocam görürdü. O öldü, yerine ben kaldım. Dağda yollarını kaybedenlere, zorluğa uğrayanlara yardım ederim. Hadi gedin içeri.

— Peki, zelzele oluyor, dağdan ateş fışkırıyor, kayalar devriliyor. korkmuyormusun?

İhtiyar kadın gülümsedi:

— Korkmuyorum elbette, dedi. Çünkü ben böyle şeyleri çok gördüm. Kocam benden çok görmüş geçirmişti. Onun için, bu kulübeyi öyle bir yere yeptı ki ne fırtına tutar, ne yer sarsıntısında yıkılır. Bütün dağ devrilse biz kalırız. Kalın, geceyi burada geçirin, korkmayın.

Sahiden, o gece deprenme durup durup sabaha kadar sürdüğü ve dört bir yanlarında kayalar devrildiğini duydukları halde kulübe ne sarsıldı, ne kayaların altında kaldı. Ertesi sabah dağın tepesinden ve kayaların arasından çıkan alevler kesilmişti. İki yolcu kulübeden çıkarlarken ihtiyar dağ bekçisi kadına eksik olma, dediler ve yollarına devam ettiler.

ABONE

SENELİĞİ :	400 Kuruş
ALTI AYLIĞI :	200 Kuruş
ÜÇ AYLIĞI :	100 Kuruştur.

Basıldığı yer: ÜLKÜ MATBAASI

Sahibi ve Neşriyat Müdürü:
Ö. Lûtfi TARHAN

MÜESSİSİ:
M. Faruk GÜRTUNCA

Çıkaran: Ülkü Kitap Yurdu
Ankara caddesi No. 72
Basıldığı Yer: ÜLKÜ MATBAASI

Aslan Prens
ASLAN PRENS'LE GAVEN KENDİLERİNİ TUZAĞA DÜŞÜRMEK İSTİYEN HAYDUT ŞÖVALYELERİ ALT ETMİŞLERDİ.
ŞÖVALYELERİN ÜÇÜ DE KIRALA BAĞLI KALACAKLARINA ANT İÇTİLER.
«BİZ DE ONLARI ŞEHRE GÖTÜRÜRÜZ. BUNLAR HAYDUT ŞÖVALYELERDİR» DEDİLER.
FAKAT PRENSLE GAVEN'İN ATLARI GÖZDEN KAYBOLUR OLMAZ ONLAR DA ESİRLERİ SERBEST BIRARAK BİR TUZAK KURMA İÇİN YOLLANDILAR
ASLAN PRENS'LE GAVEN YOLLARINDA GİDİYORLARDI.
HAYDUT ŞÖVALYELER ONLARI KOLAY TUZAĞA DÜŞÜRMEK İÇİN YANLARINA BİR DE KADIN KATMIŞLARDI.
BU KADININ ARZUSU ÜZERİNE GECEYİ BİR KÖY EVİNİN DAMI ALTINA SIĞINARAK GEÇİRDİLER.
ASLAN PRENS ORTADA BİRTAKIM ŞEYLERİN DÖNMEKTE OLDUĞUNU ANLADI, VE DÖRT BİR YANI GÖZETLEMEĞE BAŞLADI.
ARKASI VAR
23